Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar

Üçüncü Kitap Bölüm: 7

Önceki Bölüm : Altın

Parzival

19. yüzyılın ünlü kompozitörlerinden Richard Wagner, yıllardan beri üzerinde çalıştığı Parzival* adlı operasını 1882 yılında bitirdi.

[* Türkçe fonetik uyarınca "Parsifal" diye okunur. Bazı dillerde "Parceval" biçiminde yazıldığı görülebilir.]

Operanın esin kaynağı, Bavyeralı ozan **Wolfram von Eschenbach**'ın aynı adı taşıyan destanıydı. Eschenbach, 25 bin dizeden oluşan bu destanı yazmaya 1196 yılında başlamış, 1216'da bitirebilmişti.

Yapıtın bir bölümü Rennes-le-Château'da geçer. Wagner, kendi deyişiyle "gerçeğe daha uygun olabilmesi bakımından" önce o çevreyi gezip incelemişti.

Richard Wagner, bu yapıtta Tapınakçıların tarih boyunca çok sözü edilmiş olan hazinesinin Rennes-le-Château yakınlarında bir yerde gömülü olduğuna ilişkin sezdirmelerde bulunmuştu. Bérenger Saunière'in keşfi, 1950'li yıllarda ortaya kondu. Richard Wagner'in yapıtı ise daha önce yazılmış ve hayli yankılanmıştı.

Nitekim 1940'lı yıllarda bu yapıtın Almanya'da yeniden sahneye konup oynanmasından bir süre sonra Naziler, Rennes-le-Château ve çevresinde yoğun kazılar yaptı. (Buna önceki bölümde de değinmiştik.)

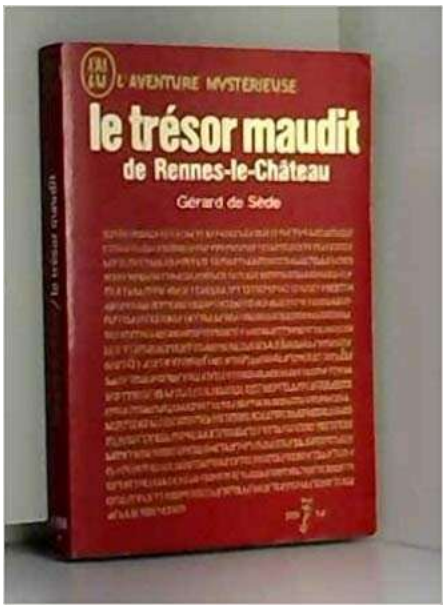
*** * ***

Nazilerin Rennes-le-Château ve çevresinde aradığı acaba hazine mi, yoksa başka bir şey miydi?... Bu, yüzyıllar boyunca hakkında birçok romantik öykü anlatılıp efsaneler yaratılmış, 12. yüzyılda Tapınakçıların eline geçmiş olduğu söylenen **Kutsal Çanak** olamaz mı?

Zaten Richard Wagner de operasında hazineden çok onun üzerinde durmuştu.

Sadece hazine bile olsa, bunun ne gibi nesnelerden oluştuğu hep bir soru işaretinin altında kaldı. Hiç kimse buna kesin bir yanıt veremedi. «Öyle de olabilir, şöyle de... Hatta belki hiçbiri değil de bir başka türlü.» deniyordu.

Rennes-le-Château'daki hazine konusu, 1960'lı yıllarda, Fransız yazar Gérard Sède'in ***"Le Trésor Maudit de Rennes"*** *(Rennes'in Lanetli Hazinesi)* adını taşıyan yapıtıyla yeniden canlandı.

Bu yapıtta sözü edilen hazine, ancak Katharların hazinesi olabilirdi. Yoksa niçin "lanetli" sıfatıyla nitelensin?... Gérard Sède yapıtına bu adı Katolik Kilisesi'nin, Katharları lanetlemiş olduğunu düşünerek koymuş olsa gerek. Bu varsayımsal hazine, erişemediği ciğere pis diyen kedi gibi, çevrelerinde olanı elde edemeyen halk arasında lanetli olarak nitelenmişti.

*** * ***

Rennes-le-Château 1956 yılında basın ve yayın organlarının çok ilgisini çekince, orada hemen kazılar yapılmasına başlanmıştı.

Bu iş ile uğraşan ekiplerden biri, Bérenger Saunière'in söz konusu hazineyi bulup kendisine daha yakın bir yere gömmüş olabileceğini düşünerek, köyde yaptırdığı villanın bahçesini kazmaya girişti.

Hazine yerine, toprağa doğrudan gömülmüş üç ceset bulundu.

Yapılan incelemede, her üçünün de bundan 10-15 yıl kadar önce vurularak öldürülmüş olduğu belirlendi. Kimlikleri saptanamadı.

Bu kişilerin, bir zamanlar buraları hallaç pamuğuna çevirmiş olan Naziler tarafından öldürülüp alelacele gömülmüş olabileceği düşünüldü.

Nitekim Klaus Barbie yönetimindeki Gestapo birliği, 1942-1944 yılları arasında Lyon'da dehşetli bir katliam yapmış, herhangi bir ezoterik örgütün üyesi olduğu saptanan kişileri, aynı zamanda Yahudi olabilecekleri kuşkusuyla sorgusuz sualsiz öldürmüştü. Ondan birkaç yıl önce de, Otto Rahn yönetiminde Fransa'nın güneyinde araştırmalara girişen Nazilerin misyonuna, ***"Kreuzzug gegen den Gral"*** *(Çanak için haçlı seferi)* denmişti.

Bu cesetlerin niçin bir başka yere değil de Bérenger Saunière'in yaptırmış olduğu villanın bahçesine gömülmüş olduğu bir bilmece olarak kaldı. Bunu hiç kimse çözemedi. Belki de sadece bir rastlantıydı. Elbette bu konu üzerinde de yapılmış çeşitli spekülasyonlar var.

*** * ***

Wolfram von Eschenbach'ın ünlü destanı ile Richard Wagner'in operasının kahramanı olan Parzival, bir **dul kadının oğlu** olarak niteleniyordu. Arimatealı Yusuf'un soyundan gelme olduğu belirtilmişti.

"Dul kadının oğlu" deyişinin anlamını bilenler, buradaki benzeştirmeyi hemen fark eder.

Bu terim Masonlukta pek sık kullanılır. Bazı ritüellerde Kudüs'teki varsayımsal Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif adlı bilgili ve yetenekli mimarın, bir dul kadının oğlu olduğu özenle vurgulanır.

Aynı kavram, Tevrat'ta Süleyman Mabedi'nin yapımının anlatıldığı "1. Krallar" adlı kitabın gerek 7. bölümünde gerekse "2. Tarihler" adlı kitabın 2. bölümünde de görülür.

Ancak, -daha önce de değinmiş olduğumuz üzere- bizim ritüellerimizde anlatılan öykü Tevrat'ta geçmez. Tevrat'a göre Hiram Abif,becerikli bir tunç dökme ustasıdır; mimar falan değildir. Bizde Süleyman Mabedi'nden çok üzerinde durulan konu ise Hiram Abif'in kim olduğu ya da mesleğinin ne olduğu değil, kişilik yapısıdır.

Nitekim "dul kadının oğlu" sözü, Masonluğun öğretisinde önemli bir simgesel terim olarak kullanılır. Tarih boyunca babası ölmüş, yetim kalmış olan kişilerden hep sitayişle, övgüyle söz edilmiştir. Bunun açıkça ortaya konmamış olan bir nedeni vardır. Bu kişiler, ataerkil aile düzeni ortamında babaları olmadan da üstün düzeyde bir kimlik edinmiştir. Kişinin yetim olduğundan değil anasının dul olduğundan söz edilişi, o kişinin değil anasının yüceltilişidir. Bu, toplum içinde kadının öneminin ve bir çocuğun kişiliğinin oluşumundaki etkisi ile değerinin vurgulanışıdır.

*** * ***

Şimdi soralım: «Hıristiyanlık'taki ilk "dul kadın" kimdir?»

Elbette İsa'nın ölümü üzerine dul kalmış olan **Magdalena**.

Sonraki soru: «İlk "dul kadının oğlu" kimdir?»

Elbette Magdalena'nın ilk oğlu İsa Yustus. İkincisi de Yusuf.

Bir Tiziano Vecellio yapıtı

Katolik Kilisesi istediği kadar veryansın etsin hatta isterse kıyameti koparsın, Hıristiyan toplumunda İsa'nın iki oğlu olduğu ve Magdalena'nın onları yalnız başına yetiştirdiği üzerinde duran bir kesim de var.

Kilise bu tarz düşünceye "sapkınlık" dese de Magdalena'nın öne çıkarılışı sapkınlıktan falan değil geleneksel "dul kadın" kavramından doğmuştur.

Zaten Yahudilerin eski bir geleneği uyarınca soylu bir ailenin erkek çocuğu altı yaşına gelinceye kadar babasını görmez ve annesi ile yaşardı. (Bundan daha önce de söz etmiştik ama konunun gelişi burada da yinelemeyi gerektirdi.) Psikologlar insanın kişiliğinin yedi yaşına kadar oluştuğunu söyler. Demek ki o toplumda çocuğun kişiliğinin oluşumunda anasının etkisi büyüktü.

*** * ***

Parzival'e dönelim...

Bu bir yaşam öyküsüdür. Aslında çok uzundur ve Parzival'in serüvenlerini, birçok aşamadan geçerek olgunlaşmasını, sonra da doğanın, insanın ve yaşamın özünü kavrayışını öyküler.

Başlangıcı şöyle özetlenebilir:

*"Dul anasının yanından ayrılan Parzival, şövalye olmak amacıyla yollara düşmüştü. Bir gün tanıştığı **Balıkçı Kral**, onu şatosunda konuk etti.*

O gece, bir hizmetçi kız ona Kutsal Çanağı getirdi.

Parzival'in kıza «Bununla kime hizmet edilir?» diye sorması gerekirdi. Fakat Parzival bunu bilmediği için sormadı. Alıp yanı başına koydu.

Böylece Kutsal Çanak onu ne yapacağını, nasıl kullanacağını bilmeyen birinin eline geçti.

Parzival ertesi sabah uyandığında, şatonun bomboş olduğunu gördü. Ne bir eşya ne herhangi bir kişi vardı. Sadece "Kutsal Çanak".

Onu yanına alarak şatodan çıkıp yoluna devam etti.

Çok sonraları, kendisine bu değerli nesneyi bir anı olarak bırakıp kayıplara karışan Balıkçı Kral'ın öz amcası olduğunu öğrendi.

Demek ki Parzival'in soyu Balıkçı Kral'ın soyundan gelmeydi ve ona verilen Kutsal Çanak da kutsal soyunun simgesiydi."

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach'a göre, Kutsal Çanak kimin elindeyse kral odur. Hatta bir ülke herhangi bir nedenle kralsız kalacak olursa; ülke halkının yapması gereken ilk iş Kutsal Çanağa sahip olan kişiyi arayıp bulmaktır.

Wolfram von Eschenbach

Burada sözü edilen kral, elbette alışagelmiş olduğumuz sözlük anlamında değil Merovenjler döneminde olduğu gibi kutsal kimliği olan bir manevi lider olarak düşünülmektedir.

Zaten İsa da Romalı komutanın buyruğuyla çarmıha gerilmeden önce bu anlamda Yahudilerin kralı olduğunu benimsemiştir.

Öyküde anlatıldığına göre Parzival bunları bilmiyordu. Aslında o kraldı ama hiç kimse ondan krallık etmesini istemediği için bunun farkında değildi.

Efsaneler

Wolfram von Eschenbach'ın destanının yanı sıra tarihte bu konuyla bağlantılı olarak anlatılmış birçok romantik öykü vardır.

Bunlardan bazısı 1180'li yıllarda Chrétien de Troyes adlı bir tarihçi şair tarafından kaleme alınmıştır. (Birinci Kitaptaki ***"Kral Arthur"*** başlıklı bölümde, Britonların bu efsanesel kralıyla da yakından ilgilenip kahramanlıklarını uzun uzun anlatmış olduğunu belirtmiştik.) Wolfram von Eschenbach, ondan esinlenmiş olabilir.

Chrétien de Troyes

Bu öykülerde anlatılanlar, Katolik Kilisesi'nin dogmalarıyla çelişkiliydi. Nitekim okunması da anlatılması da kopyalanması da yasaklanmıştı.

1183 yılında, Chrétien de Troyes öldüğü gün Fransa'nın Troyes kentinde büyük bir yangın çıktı. Çok sayıda ev içindeki her şey ile birlikte kül oldu.

Acaba arada bir bağlantı var mı?... Yazdıklarının ortadan kaldırılabilmesi amacıyla bir kundaklama yapılmış olabilir mi?

*** * ***

Katolik Kilisesi her ne derse desin, her ne yaparsa yapsın, 13. yüzyıl başlarında bu öykülerin birçok değişik türü yine anlatılır olmuştu.

Bu anlatımların yoğunluk kazandığı dönemin Siyonistlerden kopmuş olan Tapınakçıların giderek güç kazandığı, bir de Avrupa'da Katolik Kilisesi'nin "sapkınlığın daniskası" olarak nitelediği Kathar inancının da yaygınlaşmaya başladığı yıllar ile örtüştüğü dikkati çeker.

Bir şey daha dikkati çeker: Kutsal Çanak, bu öykülerin hepsinde, şu ya da bu şekilde gündeme getirilmiştir.

Sonra bir şey daha dikkati çeker: Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılışıyla birlikte bu öykülerin de ardı arkası kesilivermiştir.

Lohengrin

Kutsal Çanak hakkında bilinenlerin çoğu, özellikle Fransa'nın kuzeydoğusundaki Lorraine ile çevresinde 12. yüzyılda halkın dilinde dolaşmış romantik öykülerden çıkmadır. Bunlara göre Kudüs'ün ele geçirilmesinin başkahramanı sayılan **Godfrey de Bouillon**, Parzival'in oğlu Kuğu Şövalyesi Lohengrin'in soyundan gelmedir.

Richard Wagner'in 1850 yılında yani Parzival'den epeyce önce yazmış olduğu "Lohengrin" adlı bir diğer operada bir başka efsanesel öykü anlatılır. Bunu da şöyle özetleyebiliriz:

"Lohengrin bir gün Montségur'daki şatosundayken bir çan sesi duyar. Bu çan sesinin arasında, soylu bir aileden gelme birisinin sıkıntı içinde olup, acil yardım istediğine dair bir haber verilmektedir.

Yardım çağrısında bulunan kişi bir hanımdır. Birisi onu göle atıp boğarak öldürmek istemektedir." (Bazı kaynaklarda, -aslında coğrafya bakımından yeri hiç tutmasa bile- bu hanımın Bouillon düşesi olduğu belirtilir. Bu da olayı Godfrey de Bouillon'un soyuna bağlar.)

"Lohengrin hemen bir kayığa atlayarak kadının yardımına koşar. Kuğuların çektiği bu kayıkla kadını boğmak isteyen kişiye ulaşır. Saldırganı göle atarak kadını kurtarır.

Bir Wily Pogany yapıtı

Lohengrin, daha sonra, kurtarmış olduğu bu kadınla evlenir. Ancak bu evliliğin bir koşulu vardır. Karısı Lohengrin'e atalarının kim olduğuna ilişkin hiçbir şey sormayacaktır.

Lohengrin'in karısı sonradan kocasına vermiş olduğu sözü çiğner ve sorar. Bunun üzerine Lohengrin onu terk edip gitmek zorunda kalır. Çünkü soyunun başka kişilerce bilinmemesi gereklidir; bunu öğrenecek olan kişi çok sevdiği karısı bile olsa... Fakat giderken, oğlunu da arkasında bırakır." (Bir başka kaynakta yapılmış olan yoruma göre; Lohengrin'in oğlu, Godfrey de Bouillon'un büyükbabasıdır.)

Bu öyküde değinilen Montségur'un, Katharları yok etmek için 13. yüzyıl başlarında düzenlenmiş olan haçlı seferinin 1244 yılındaki kıyımla sona erdiği yer olduğunu unutmadık, değil mi?

Mitoloji

Kutsal Çanak hakkındaki romantik öykülerin temelinde Pagan inançlarına ilişkin ezgiler görülür. Yıl içindeki mevsim değişmelerine, dolayısıyla "yılın ölümü ve yeniden doğuşu" düşüncesine özenle ağırlık verilmiştir. Doğanın özellikleri dinsel inanç ile bağlantılı olarak açıklanmıştır. Belirgin astronomik olayların oluştuğu tarihler, kutlama yapılan, şenlik düzenlenen günlerdir.

Bu öyküler Batı Avrupa'da birdenbire, kendi başına ortaya çıkmamıştır. Tarihte gömülü çok daha eski kaynakları vardır.

Oralara uzanınca, bunların köklerinin Anadolu ve Ortadoğu'nun mitolojik öykülerinde olduğu görülür. Adonis, Attis, Eleusis, Dionysos hatta İran'daki Mitra ve Eski Mısır'daki Osiris mitleri gibi...

Bu tür mitlerin, çok daha sonraki tarihlerde ortaya çıkan Masonluğun bazı ritüellerinde de önemsendiği görülüyor. Hepsinde "kötüler" tarafından öldürülen bir "iyi", sonra da onun "iyiler" tarafından yaşama döndürülmesine ilişkin bir anlatım vardır.

Masonluktaki ritüellere göre Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif de kötü işçiler tarafından öldürülür; daha sonra iyi işçiler onu yaşama döndürür.

Ön yargı ile Masonluğa karşı olup kötülemeye çalışanlar, bu öyküyü örnek olarak gösterip, masonların cinayet işlemek üzere hazırlandığını ileri sürmüştür. İster inanın ister inanmayın!... Hem sonrasında bir de Hiram Abif'in katilinin öldürülmesi olayı var.

Kimileri de bu "yaşama döndürme olayı"nı diline dolayarak kardeşlerimizi saçma sapan şeylerle uğraştıkları için alaya alır.

Oysa bu konuyu yaşanmış bir olay olarak görmemek gerekir. Ezoterik kurumlarda, inisiyasyondan geçmemiş olan bir kimse "ölü" sayılır. İnisiyasyonu ile asıl yaşama başlar. Bu bir simgesel dil anlatımıdır. Anlamak için her şeye bir simge olarak bakmak gerekmektedir.

Nitekim İncil'de İsa'nın ölmüş olan Lazarus'u mezardan kaldırıp yeniden yaşama kavuşturması anlatılır. Bu olay, sanki İsa bir mucize yaratmış gibi gösterilir ama bu işin aslı Nazarenlerin yöntemleri uyarınca bir inisiyasyon işlemi yapılmış olmasıdır.

Filozof Taşı

Daha önce belirtmiş olduğumuz üzere Kutsal Çanak kavramı aslında bir simge olarak **"kutsal kan bağı"** konusuyla özdeşleşir.

Buna karşın kutsal kan bağından hiç söz edilmeksizin bu simgenin başka kavramları nitelemek üzere de kullanılmış olduğu görülür. Simge aynıdır ama anlamlandırılması ya da yorumu farklıdır. Bunun gerekçesi de bu simgenin nitelediği kavramı sadece belli bir soya özgü olmaktan kurtarıp, insanlığın tümüne mal etmektir.

Dolayısıyla bir simge olarak Kutsal Çanak salt "kutsallık" yakıştırılmış bir kâse olarak kalmamıştır. Birçok ruhsal dönüşümleri, doğaüstü işleri sağlamaya yarayan bir gereç olarak nitelenmiştir. *"Alâaddin'in Sihirli Lambası"* gibi bir şey haline dönüştürülmüştür; üstelik kullanımı sınırsız...

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach, dizelerinde, bunun aslında bir çanak ya da benzeri bir kap değil bir taş olduğunu belirtmiştir. Kimi yerde buna "Cennet taşı" ya da "Cennetten inmiş taş" da denir.

Yakup'un Babil'de gece başını dayayıp uyumuş olduğu söylenen taş.

Süleyman Mabedi'ni inşa edenlerin, duvarları örerken kullanacakları taşları işlemek üzere seçmeleri sırasında bir türlü beğenmeyip ellerinden attıkları, sonra kubbeyi bağlamak üzere uygun bir taş aradıklarında gene onu bulup bu kez tıpatıp yerine oturttukları "kilit taşı", mabedin yıkılması sırasında kubbenin tepesinden düşüp toprağa gömülen, böylelikle yitirilen taş...

İşte Kutsal Çanak, tüm bu varsayımsal taşlarla da özdeşleştirilmiştir.

Kuşkusuz böyle olunca Kutsal Çanak sadece Hıristiyanlığa özgü kalamaz. Başka dinler ve inançlar da bundan payını alır.

Nitekim bu kavram İslâm dinine de girer ve aynı taş, Kâbe ile özdeşleşir. Muhammed'in Miraç olayı ile Yakup'un düşü arasında olağanüstü bir yakınlık, bir benzeşme vardır.

*** * ***

Bu varsayımsal taş alşimistlerin filozof taşı ile de bir tutulmuştur.

Bu taş hep birilerince bir rastlantı sonucu bulunur. Sonra yitirilir. Sonra da birileri hep onu aramaya girişir.

Ne bu arayış sona erer ne de yitirilmiş taş ile ilgili yeni efsaneler.

Kimilerine göre; bu taş herhangi bir nesneyi yoktan var edebilir. Her kim ona sahipse, "ölümsüzlük" elde eder.

Bu taş hastaları iyileştirir. Öylesine ki ölmek üzere olan bir kişi bu taşı sadece bir kez görse en az bir hafta daha yaşar. Sağlıklı birisi görürse bundan sonraki birkaç yıl boyunca tüm işleri ve ilişkileri hep yolunda gider.

Denir...

* * *

Gelelim Nazilere...

Tarihte yapıp etmiş olduklarına bakarak Nazileri hep çok sert karakterli kişiler olarak düşünürüz. İlginçtir ki Nazilerden birçoğu şu "Kutsal Çanak" olarak anılan nesnenin sahiden var olduğuna, bu konuda anlatılmış öykülerin hiç olmazsa bir bölümünün doğruluğuna inanmıştır.

Zaten asıl sorun tüm bu efsanesel öykülerin gerçek olup olmadığı değildir. Birçok insanın bunlara inanmış, sonra bu inanışların tarihsel olayları etkilemiş hatta tarihin akışına yön vermiş olmasındadır.

İnsanlık ve uygarlık tarihi hep böyle inançların, saplantıların, hırsların, umutların çevresinde dönmüştür.

Naziler Languedoc dolaylarında bu "şey"i ararken hem o çevreye zarar vermiş hem halka eziyet etmiştir. Şayet Rennes-le-Château'da bir rastlantı sonucu bulunmuş olan üç ceset Nazilerin kurbanıysa, belki de bunun gibi daha birçok gömülüvermiş ama bulunmamış ölü vardır.

* * *

Gelelim Nazilerin en büyük düşman saydığı masonlara...

Masonlar da çalışmalarında hep simgesel olarak bir taşı yontup işlemekte olduklarını söyler. Gerçek yaşamda öyle yapmakta olmasalar bile, öyle yapılması gerektiğini söylerler.

Bu simge yaklaşık olarak "küp" biçiminde ama her yüzü eğri büğrü bir taştır. Buna "hamtaş" adını verilir, yeni bir masonun simgesi olarak benimsenir. «Bir mason, aslında kendisinden başka bir şey olmayan bu taşı işleyerek, onu bir "küptaş" biçimine getirmelidir.» denir.

Masonlukta “taş” konusuyla bağlantılı sözler bitmez tükenmez gibidir. Bir mason, bu anlatımla daha Masonluğa ilk adamını atmaya hazırlandığı sırada karşılaşır. Her kardeşin aramıza katıldığı törende kendisine bir levha üzerine yazılı şöyle yedi harf gösterilir: VITRIOL.

O anda adaya bu söz ya da yedi harften oluşan bu kısaltma üzerinde hiçbir açıklama yapılmaz. Her kardeş, önceden bir başka kaynaktan yararlanıp öğrenmemişse bunun ne anlama geldiğini daha sonra öğrenir. Gerçi bu bilinmeyen bir şey değildir; anlamını öğrenmek için mason olmak bile gerekmez. Nitekim ritüellerimiz bu bağlamda belirgin bir açıklama yapmıyor. «Her mason, bilgiyi kendi çaba ve uğraşılarıyla edinmeli, gerçeği kendisi bulmalıdır.» diyoruz. Bu yaklaşımın sahiden işe yarayıp yaramadığını kardeşlere tek tek sormalı. Kuşkusuz farklı yanıtlar verenler çıkar.

Daha önce hiç karşılaşmayan, elbette «Bu sözcük ya da kısaltma ne anlama geliyor?» diye sorar.

Bunun açılımı Latince “Visita Interiore Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem” biçiminde verilir. Türkçe’eki karşılığı şöyle: “Yerin içini ziyaret et, orada düzeltilecek olan gizemli taşı bulacaksın”.

Bu deyiş, Alşimistlerin düşünce tarzını yansıtır.

Alşimistlere göre “gizemli taş”, doğanın gizemi ya da tözüdür. “Filozof taşı” ile özdeştir. Ona erişebilmek için yerkürenin içine inmek ve oradaki ateşe ulaşmak kadar zor hatta olanaksız gibi görülen bir işe girişip başarabilmek için yılmadan çalışmak gerekir.

Kimi kardeş bu deyişi Alşimistlerin tutumundan olabildiğince uzak durup, simgesel bir anlam taşıdığını belirterek yorumlar.

Bu simgesel anlam vermede “gizemli taş” bir bakışta hemen görülemeyen, bilimsel yöntemle ve akıl yoluyla sürdürülecek bir çaba ile ulaşılabilecek “gerçek” kavramını temsil eder.

Beri yanda Masonluğu dinsel nitelikli bir kurum olarak gören masonlar da vardır. Onlara göre ise yerin içinin ziyaret edilmesi “bedensel ölümün kavranması ve bunun bilincine varılması” anlamına gelir. Bundan çıkarılması gereken sonuç da şudur: “Madde dünya yüzünde kalır; beden toprağa döner; ruh sonsuza kadar yaşar.”

Fakat burada sadece bir taşın bulunmasına değil, onun düzeltilmesine ya da yenilenmesine, rektifiye edilmesine değinilmektedir.

Dolayısıyla bir simge olarak ortaya konulan bu taş kesin ve değişmez değil, aksine değişebilir ve gelişebilir bir nitelik taşır.

"Taş" kavramının insanı simgelediğini benimsediğimize göre bu deyişteki gizemli taş, "insanın öz benliği" olmaktadır.

Bu deyiş üzerinde çok daha ayrıntılı açıklamalar yapılabilir. Ancak bu hayli derin bir felsefeye girmeyi gerektirir; dolayısıyla bu kitabın amacının çok dışına çıkar.

*** * ***

Şu işe bakın!... Rennes-le-Château kilisesindeki bir dövizde simge niteliği taşımak üzere yer alan "taş" kavramının Masonluk ile de bağlantısını kurarken nerelere geldik.

İyisi mi, bu noktada duralım ve Bérenger Saunière'in kilisenin sunak taşı altında bulmuş olduğu belgeler ile bağlantılı olayların sonrasına geçelim.

Hatta sonrasının çok daha önemli olduğu bile söylenebilir.

Sonraki Bölüm : Gizli Dosyalar